

บทที่ 4

อำนาจของศาลรัฐธรรมนูญในการรับคำร้องของคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266

4.1 สภาพข้อเท็จจริงและหลักกฎหมาย

4.1.1 หลักกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

4.1.1.1 องค์กรตามรัฐธรรมนูญ

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าองค์กรใดเป็น “องค์กรตามรัฐธรรมนูญ” เมื่อมี ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่แล้วสามารถเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ คือ องค์กรนั้น ต้องเป็นองค์กรที่มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเท่านั้น¹ เช่น

- 1) สภาผู้แทนราษฎร
- 2) วุฒิสภา
- 3) คณะรัฐมนตรี
- 4) ศาลยุติธรรม
- 5) ศาลปกครอง
- 6) ศาลทหาร
- 7) ศาลรัฐธรรมนูญ
- 8) ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
- 9) ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
- 10) คณะกรรมการการเลือกตั้ง
- 11) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- 12) คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน
- 13) คณะกรรมการชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล
- 14) คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ² เป็นต้น

¹ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 2/2541.

² คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 63/2543.

องค์กรตามรัฐธรรมนูญที่จะเสนอเรื่องพร้อมความเห็นให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้นั้น หมายถึง องค์กรที่จัดตั้งโดยรัฐธรรมนูญและกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ในรัฐธรรมนูญ³

4.1.1.2 กรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ อาจเป็นลักษณะของการมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญว่า

- 1) องค์กรตามรัฐธรรมนูญ องค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือไม่เพียงใด หรือ
- 2) เป็นลักษณะของการที่องค์กรตามรัฐธรรมนูญตั้งแต่สององค์กรขึ้นไป มีปัญหาโต้แย้งกันว่า องค์กรตามรัฐธรรมนูญ องค์กรหนึ่งได้ใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำ หรือกระทบกระเทือนอำนาจหน้าที่ของอีกองค์กรหนึ่ง⁴

องค์กรใดแม้เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ก็ไม่ว่าจะเสนอเรื่องเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญอื่นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ กรณีที่จะเสนอได้ต้องเป็นกรณีที่มีปัญหาที่เกิดขึ้นกับองค์กรของตนเท่านั้น⁵ โดยปัญหานั้นต้องเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรดังกล่าวด้วย หากเป็นการเสนอให้พิจารณาการกระทำขององค์กรดังกล่าวว่าชอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ ไม่อาจเสนอโดยอาศัยมาตรา 266 ได้⁶

การมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ต้องเป็นปัญหาระหว่างองค์กรหนึ่งกับอีกองค์กรหนึ่ง หากเป็นปัญหภายในขององค์กรนั้นแล้ว ไม่อาจเสนอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้⁷

การมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนี้ ไม่จำเป็นที่คู่กรณีที่มีปัญหาทั้งสองฝ่ายต้องเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เป็นองค์กรตาม

³ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 58-62/2543.

⁴ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 54/2542.

⁵ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 7/2541.

⁶ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 5/2543.

⁷ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 8/2542.

รัฐธรรมนูญ ก็สามารถเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ แต่ผู้ที่มีสิทธิเสนอได้นั้น ต้องเป็นฝ่ายที่เป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญเท่านั้น^๘

4.1.2 ข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2541

4.1.2.1 การยื่น การถอน และการจำหน่ายคำร้อง

คำร้องต้องทำเป็นหนังสือ ใช้ถ้อยคำสุภาพและมีรายการดังต่อไปนี้

- 1) ชื่อและที่อยู่ของผู้ร้อง
 - 2) ระบุมาตราของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่เกี่ยวกับเหตุในคำร้อง
 - 3) ระบุเรื่องอันเป็นเหตุให้ต้องใช้สิทธิ พร้อมทั้งข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้อง
 - 4) มีคำขอที่ระบุความประสงค์จะให้ศาลดำเนินการอย่างไรพร้อมทั้งเหตุผลสนับสนุนโดยชัดแจ้ง
 - 5) ลงลายมือชื่อผู้ร้อง แต่ในกรณีที่เป็นการทำและยื่นหรือส่งคำร้องแทนผู้อื่น ต้องแนบใบมอบฉันทะให้ทำการดังกล่าวไปด้วย
- คำร้องต้องยื่นพร้อมสำเนาคำร้องและเอกสารประกอบโดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันจำนวนยี่สิบชุด

4.1.2.2 การพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ

- 1) เมื่อศาลได้รับคำร้องให้วินิจฉัยเรื่องใดตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยศาลอาจมีคำสั่งรับหรือไม่รับ ให้ศาลตรวจและมีคำสั่งว่า สมควรจะรับไว้ดำเนินการต่อไปหรือไม่ภายในเจ็ดวันนับแต่วันได้รับคำร้อง
- 2) เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้ร้องที่ดำเนินกระบวนการพิจารณาไม่ถูกต้อง ดำเนินกระบวนการพิจารณาให้ถูกต้องได้ภายในระยะเวลาและเงื่อนไขที่ศาลเห็นสมควร

^๘ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ 4/2541, 10/2541 และ 13/2543.

3) เมื่อศาลมีคำสั่งรับคำร้องไว้ดำเนินการต่อไป ให้ศาลส่งสำเนาคำร้องแก่ผู้ถูกร้องเมื่อผู้ถูกร้องได้รับสำเนาคำร้องและยื่นคำชี้แจงแล้ว หรือผู้ถูกร้องไม่ยื่นคำชี้แจงภายในสิบห้าวันนับแต่วันรับสำเนาคำร้อง หรือไม่มารับสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจง ให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาครั้งแรกภายในเจ็ดวันนับแต่วันสิ้นสุดระยะเวลาดังกล่าว

ผู้ร้องจะขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องก็ได้ แต่ต้องเป็นสาระสำคัญอันควรแก่การแก้ไขและเกี่ยวกับเรื่องเดิมโดยให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อศาลก่อนวันนัดพิจารณาครั้งแรก

คำขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องตามวรรคสอง ศาลจะอนุญาตหรือไม่ก็ได้ แล้วแต่จะเห็นสมควร

ให้ปิดประกาศวันเวลาพิจารณาทุกครั้งไว้ ณ ที่ทำการศาล สำหรับประกาศกำหนดวันพิจารณาครั้งแรกให้ส่งสำเนาไปยังผู้ร้องและผู้ถูกร้องทุกคนไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันพิจารณา

4) การส่งคำร้อง ประกาศ หรือหนังสืออื่นใด ให้ส่งแก่ผู้ร้องหรือผู้ถูกร้อง ณ ภูมิลำเนา หรือสถานที่ติดต่อแห่งใดแห่งหนึ่งตามที่ผู้ร้อง หรือผู้ถูกร้องได้แจ้งไว้

เมื่อศาลเห็นสมควร ศาลมีอำนาจสั่งให้ปิดประกาศเอกสารตามวรรคหนึ่ง ณ ที่ทำการศาลหรือประกาศในหนังสือพิมพ์

5) ภายใต้ข้อบังคับมาตรา 180 วรรคเจ็ดของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อกำหนดนี้ ถ้าศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์ในการผดุงความเป็นธรรมในการพิจารณาวินิจฉัยคำร้อง จะสั่งให้ลดหรือขยายเวลาออกไปก็ได้

6) การพิจารณาคดีของศาลให้กระทำโดยเปิดเผย เมื่อมีการออกนั่งพิจารณาในการสืบพยาน การให้คู่กรณีแสดงความเห็น หรือการฟังคำแถลงของคู่กรณี

เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร เพื่อประโยชน์เกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศ ศาลมีอำนาจกำหนดบุคคลที่มีสิทธิอยู่ในห้องพิจารณาได้

7) ในการประชุมปรึกษาของศาลเพื่อทำคำวินิจฉัยหรือคำสั่ง ประธานจะอนุญาตให้เลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญและเจ้าหน้าที่สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญอยู่ในที่ประชุมด้วยก็ได้

8) ผู้ร้องและผู้คัดค้านมีสิทธิเข้าฟังการนั่งพิจารณาคดีของศาล อ่างตนเองและพยานหลักฐานอื่นเป็นพยานได้ตามที่ศาลเห็นสมควร เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคดี และมีสิทธิขอตรวจดูเอกสารที่เกี่ยวข้องกับตน ณ ที่ทำการศาล ในเวลาทำการได้ตามที่ศาลกำหนด

9) พยานจะเบิกความด้วยวาจาหรือให้การเป็นหนังสือก็ได้

ในกรณีที่พยานให้การเป็นหนังสือ ศาลจะสั่งให้พยานมาศาลเพื่อเบิกความประกอบก็ได้

10) นอกจากจะบันทึกข้อความของพยานไว้ในสำนวนเพื่ออ่านและให้พยานลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานแล้ว ศาลอาจกำหนดให้มีการบันทึกการเบิกความของพยาน โดยใช้เครื่องมือในการบันทึกเสียง หรือภาพและเสียงอีกก็ได้

11) ผู้ร้องและผู้คัดค้านอาจทำคำแถลงการณ์เป็นหนังสือสรุปความเห็นเสนอศาลได้ ส่วนการแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อศาลให้กระทำได้ตามที่ศาลเห็นสมควร

คำแถลงการณ์ของผู้ร้องและผู้คัดค้าน ต้องกระทำก่อนเสร็จการพิจารณาในการแถลงการณ์ด้วยวาจา ให้ผู้ร้องเป็นผู้แถลงก่อนและให้ผู้คัดค้านแถลงในลำดับถัดไป

ในการแถลงการณ์ด้วยวาจาของแต่ละฝ่าย ตุลาการจะซักถามข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากผู้แถลงในระหว่างการแถลงหรือภายหลังการแถลงก็ได้

12) ในการพิจารณา ศาลจะให้ผู้ร้อง ผู้คัดค้าน หรือพยาน ให้ข้อเท็จจริงหรือความเห็น แล้วแต่กรณี เป็นหนังสือเป็นประการสำคัญ

การสืบพยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ ให้กระทำเท่าที่จำเป็น การสืบพยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญ ให้ศาลซักถามก่อน และผู้ร้องหรือ ผู้คัดค้านจะซักค้านก็ได้

13) ศาลอาจสั่งงดการสืบพยานหลักฐานใด ๆ ที่เห็นว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องที่พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่มีความจำเป็นแก่การพิจารณาวินิจฉัย หรือจะทำให้คดีล่าช้าโดยไม่สมควร

14) ในกรณีที่ศาลเห็นสมควรหรือโดยคำร้องของคู่กรณี ศาลอาจสั่งให้มีการนำสืบพยาน หลักฐาน ตรวจสอบสวน บันทึก เอกสาร วัตถุ หรือสถานที่ ไม่ว่าจะกระทำในเวลาใด ภายในหรือภายนอกศาลก็ได้

15) ศาลมีอำนาจในอันที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาและวินิจฉัยว่าพยานหลักฐานใด ๆ ที่ได้มา หรือมีอยู่ หรือที่คู่กรณีนำมาสืบนั้น จะเกี่ยวกับประเด็นและเป็นอันเพียงพอให้ฟังเป็นยุติได้หรือไม่

16) การพิจารณาคดีของศาลให้กระทำด้วยความรวดเร็วและต่อเนื่องจนกว่าจะเสร็จเว้นแต่มีเหตุจำเป็น ศาลจะสั่งเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปก็ได้

17) รายงานการพิจารณาหรือคำเบิกความพยาน ให้ศาลเป็นผู้ทำ

18) คำสั่ง ประกาศ หรือหนังสืออื่นใดของศาล ให้ประธานเป็นผู้ลงลายมือชื่อ

4.1.2.3 คำวินิจฉัยหรือคำสั่ง

1) คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของศาลต้องประกอบด้วยความเป็นมาหรือคำกล่าวหา สรุปข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการพิจารณาเหตุผลในการวินิจฉัยในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย และบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และกฎหมายที่เกี่ยวเนื่อง

2) ในการพิจารณาของศาลให้ศาลมีอำนาจในการรักษาความสงบเรียบร้อยของการพิจารณา การให้บุคคลใดซึ่งฝ่าฝืนออกไปนอกสถานที่พิจารณาและกระทำการใด ๆ เพื่อให้การพิจารณาดำเนินไปโดยสงบเรียบร้อยและรวดเร็ว รวมทั้งวางข้อกำหนดเพิ่มเติมเพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลเป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีประสิทธิภาพ

4.1.3 การพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับอำนาจในการรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266

แบ่งการศึกษาได้เป็น 2 ส่วน คือ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ และคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

4.1.3.1 คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

หลังจากที่ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำร้องและเอกสารของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยในประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่โดยสรุปว่า

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้อง เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐธรรมนูญและรัฐธรรมนูญบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ไว้ การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 301 วรรคหนึ่ง (3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 19(3) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก.พ. ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาแก่ฐานความผิด จากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นฐานความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง จากนั้นคณะรัฐมนตรี ได้มีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหา กลับเข้ารับราชการตามมติของ ก.พ. ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญฯ ไม่สามารถใช้บังคับได้ การดำเนินการของ ก.พ.และ คณะรัฐมนตรีจึงขัดแย้งต่ออำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอันยุติหรือไม่นั้น เป็นการขอให้วินิจฉัยว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือไม่เพียงใด ถือได้ว่ากรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว

4.1.3.2 คำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

เนื่องจากตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทุกคนที่เป็นองค์คณะนั้น มาตรา 267 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 ได้กำหนดให้ต้องทำคำวินิจฉัยในส่วนของตน ดังนั้นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญแต่ละคนจึงสามารถมีความเห็นที่สอดคล้องหรือขัดแย้งกับคำวินิจฉัยกลางของศาลรัฐธรรมนูญก็ได้ โดยในประเด็นปัญหาที่หนึ่ง : ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่ ความเห็นของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นปัญหานี้ แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

4.1.3.2.1 ฝ่ายที่วินิจฉัยสอดคล้องกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

มีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญจำนวน 9 คนที่มีความเห็นสอดคล้องกับ คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่วินิจฉัยว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 โดยความเห็นของ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง 9 คน มีดังนี้

1. พลโทจูล อติเรก ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ปฏิบัติหน้าที่ประธานคณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหานี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัวสรุปได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 301 วรรคหนึ่ง (3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 19(3) ว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก.พ. ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา แก่ฐานความผิดเป็นฐานความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง และคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหา กลับเข้ารับราชการนั้น ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น

โดยที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าการวินิจฉัยความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมตินั้นยุติแล้ว จึงเห็นว่าศาลรัฐธรรมนูญ มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยคำร้องนี้ได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266

2. นายจิระ บุญพจนสุนทร ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหานี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 266 ว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 301(3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 19(3) นั้น เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการอันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแล้วเป็นอันยุติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 301(3) การที่ ก.พ. มากลับฐานความผิดเป็นผิดวินัยไม่ร้ายแรง และคณะรัฐมนตรีซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้มีมติให้นายวีรพล ดวงสูงเนิน กลับเข้ารับราชการนั้น จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

3. นายมงคล สระแก้ว ได้ให้ความเห็นในประเด็นนี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัวสรุปได้ว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 บัญญัติว่า "ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย" นั้น เห็นว่า มาตรา 266 บัญญัติขึ้นโดยกำหนดให้ศาลรัฐธรรมนูญเป็นองค์กรที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในเรื่องต่าง ๆ ขององค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งอาจมีลักษณะของการมีปัญหว่าองค์กรตามรัฐธรรมนูญขององค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจหน้าที่กระทำการเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือไม่หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตั้งแต่สององค์กรขึ้นไปมีปัญหาโต้แย้งกันว่า องค์กรใดใช้อำนาจหน้าที่ล่วงล้ำองค์กรอื่นหรือไม่ หรือทุกองค์กรต่างปฏิเสธว่าไม่ใช่อำนาจหน้าที่ของตน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ มีบทบาทอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญที่ต้องไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและคณะรัฐมนตรีเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เมื่อคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้นายวีรพล ดวงสูงเนินกลับเข้ารับราชการตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ. ซึ่งขัดแย้งต่อคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่วินิจฉัยว่านายวีรพล ดวงสูงเนิน มีความผิดทางวินัยอย่าง

ร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ ถือว่าได้มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.เกิดขึ้นแล้ว เพราะคณะกรรมการ ป.ป.ช.ยังมีอำนาจและหน้าที่ส่งสำนวนการไต่สวนและวินิจฉัยคดีที่มีมูลความผิดทางอาญาให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐและอัยการสูงสุดได้ ฟ้องนายวีรพล ดวงสูงเนินต่อศาลในข้อหาฐานทุจริตต่อหน้าที่ฯ กรณีจึงเข้าหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

4. นายสุจิต บุญบงการ ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหา
นี้ ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัวตนสรุปได้ว่า

รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 บัญญัติว่า **"ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภา เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย"**

พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องดังกล่าวเป็นไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ เนื่องจากผู้ร้องเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญและคำร้องเป็นกรณีเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งได้เกิดเป็นปัญหาขึ้นแล้ว เมื่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้ดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยว่านายวีรพล ดวงสูงเนินซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอันเป็นการไต่สวนและวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 301(3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 19(3) แต่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน(ก.พ.)ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา (นายวีรพล ดวงสูงเนิน) ได้เปลี่ยนฐานความผิดเป็นผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มาตรา 84 วรรคหนึ่งและมาตรา 85 วรรคหนึ่ง จึงเป็นปัญหาว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา 301(3) นั้น ในการไต่สวนและวินิจฉัยความผิดนั้น เป็นอันยุติหรือไม่

5. นายสุจินดา ยงสุนทร ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็น
ในประเด็นปัญหานี้ในคำวินิจฉัยส่วนตัวเนื่องจากได้ลาออกจากตุลาการศาลรัฐธรรมนูญก่อนทำ
คำวินิจฉัยส่วนตัว

6. นายสุวิทย์ อธิพงษ์ ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็นในประเด็นปัญหานี้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว

7. นายอนันต์ เกตุวงศ์ ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็นในประเด็นปัญหานี้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว

8. นายอมร รักษาสัตย์ ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหานี้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า

การอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหา (นายวีรพล ดวงสูงเนิน) ตามที่ได้ใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 96 นั้น จะต้องเป็นการ“อุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา ตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ” โดยต้องพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก เพราะกฎหมาย ป.ป.ช. มาตรา 92 ให้ใช้รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แทนการใช้สำนวนการสอบสวนมาตรา 102 ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ดังนั้น การพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนแล้วเปลี่ยนฐานความผิดใหม่ว่าเป็นความผิดฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความเอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการอันถือว่าการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรงตามมาตรา 84 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา 301(3) ประกอบกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 มาตรา 92 ซึ่งรัฐธรรมนูญมอบหมายอำนาจไว้โดยเฉพาะ โดยนัยมติของ ก.พ. ที่กลับฐานความผิดและการสั่งการของนายกรัฐมนตรีตามมติของ ก.พ. จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญเพราะเป็นการขัดแย้งต่อการใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

9. นายอูระ หวังอ้อมกลาง ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็นในประเด็นปัญหานี้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว

4.1.3.2.2 ฝ่ายที่วินิจฉัยแย้งกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

มีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน 5 คน ที่มีความเห็นขัดแย้งกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ โดยมีความเห็นว่ากรณีตามคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ใช่

กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่อาจเสนอคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้ โดยความเห็นของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญทั้ง 5 คน มีดังนี้

1. นายกระมล ทองธรรมชาติ ได้ให้ความเห็นในประเด็นนี้ไว้ใน คำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า กรณีตามคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มิได้เกิดจากการโต้แย้งอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยองค์กรตามรัฐธรรมนูญอื่นแต่อย่างใด แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่ชัดเจนของมาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ที่ทำให้เกิดความเข้าใจแตกต่างกัน เกี่ยวกับความหมายของสิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกลงโทษโดยผู้บังคับบัญชาตามการชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และขอบเขตอำนาจหน้าที่ขององค์กรที่รับอุทธรณ์ว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิอุทธรณ์ได้เฉพาะ “ดุลพินิจการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา” คืออุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษ ซึ่งเป็นคำใหม่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 96 เท่านั้น ส่วนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) ซึ่งถือเอาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นแนวในการพิจารณาอุทธรณ์ว่าข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัยตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในมาตรา 92 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษได้ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น ๆ ได้ เพราะพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 96 มิได้จำกัดอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ขององค์กรผู้รับอุทธรณ์ไว้แต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้จึงมิใช่หน้าที่ของศาลรัฐธรรมนูญที่จะไปชี้ว่าความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการกฤษฎีกาถูกต้อง หากแต่เป็นหน้าที่ของรัฐบาลและรัฐสภาที่จะต้องแก้ไขมาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ให้มีความชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตของสิทธิอุทธรณ์ของผู้ถูกลงโทษและอำนาจขององค์กรผู้รับอุทธรณ์

2. นายจุมพล ณ สงขลา ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหานี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า รัฐธรรมนูญมาตรา 266 บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัย” ซึ่งหมายถึงการที่องค์กรตามรัฐธรรมนูญใดจะเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้ก็ต่อเมื่อมีปัญหาหรือ

ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญระหว่างองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้น สำหรับกรณีปัญหาตามคำร้องข้อเท็จจริงปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช.ผู้ร้องอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญมาตรา 301(3) และได้ใช้อำนาจตามบทบัญญัติต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ครบถ้วนทุกขั้นตอนตามกฎหมายดังกล่าวแล้ว โดยในการปฏิบัติหน้าที่มิได้มีหน่วยงานของรัฐหรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญใดโต้แย้งคัดค้านการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใดและเมื่อผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนได้ลงโทษผู้ถูกกล่าวหาคือนายวีรพล ดวงสูงเนิน ตามความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และแจ้งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ทราบตามมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 แล้วก็ต้องถือว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 301(3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 19(3) เป็นอันสิ้นสุดลงโดยสมบูรณ์แล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช.จึงมิได้มีอำนาจหน้าที่หรือความรับผิดชอบใด ๆ ตามรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่นใดเกี่ยวกับผู้ถูกกล่าวหาอีกต่อไป นอกจากนั้นคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน หรือ ก.พ.ก็มีไต่องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ส่วนคณะรัฐมนตรีแม้จะเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ แต่ก็ปฏิบัติหน้าที่ไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 เช่นเดียวกับ ก.พ. โดยมิได้อาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด เมื่อพิจารณาปัญหาตามคำร้องแล้ว ก็พอจะสรุปได้ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่เห็นด้วยกับการปฏิบัติหน้าที่ของ ก.พ.และคณะรัฐมนตรี เพราะคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. **“ได้สวนและวินิจฉัย”** ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 301(3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 19(3) แล้วเป็นการตัดสินใจที่ขาดถือเป็นที่สุด ก.พ.มีอำนาจกลับฐานความผิดเป็นผิดวินัยไม่ร้ายแรงได้หรือไม่ และคณะรัฐมนตรีมีมติให้ นายวีรพล ดวงสูงเนิน กลับเข้ารับราชการได้หรือไม่ ปัญหาของคณะกรรมการ ป.ป.ช.จึงมีลักษณะเป็นการสอบถามหรือการปรึกษาหารือเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตนเองต่อศาลรัฐธรรมนูญเท่านั้น มิใช่กรณีมีปัญหาหรือข้อโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นระหว่างผู้ร้องกับ ก.พ. และคณะรัฐมนตรี ซึ่งต่างก็ปฏิบัติหน้าที่ไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 ที่ยังใช้บังคับอยู่ ปัญหาในเรื่องนี้น่าจะต้องอาศัยการ แก้ไขกฎหมายให้ชัดเจนและสอดคล้องกัน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมเท่านั้น จึงไม่ชอบที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับเรื่องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา 266

3. นายปรีชา เฉลิมวณิช ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหา
นี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า การใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 301(3) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ในหมวด 4 ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริงและมาตรา
91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ดังกล่าวถือได้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ใช้อำนาจหน้าที่ตาม
มาตรา 301(3) ครบถ้วนแล้ว เพราะในมาตราดังกล่าวมีบทบัญญัติต่อไปว่าการใช้อำนาจไต่สวน
และวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่า
ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ในกรณีนี้คือต้องดำเนินการต่อไปตาม มาตรา 91 มาตรา
92 และมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริต พ.ศ.2542 จึงถือได้ว่าการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในกรณีนี้ครบถ้วน
กระบวนการตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า
ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 บัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ
คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว โดยไม่มีองค์การตามรัฐธรรมนูญหรือองค์กรฝ่ายบริหารอื่นใดมาได้แย้ง
ขัดขวางการใช้อำนาจดังกล่าวหรือมีอุปสรรคขัดข้องในการใช้อำนาจหน้าที่อย่างไร จึงไม่มีปัญหา
เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญแต่
ประการใด

4. นายฉันท จันทรปาน ได้ให้ความเห็นในประเด็นนี้ไว้ใน
คำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบ
ปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มีหลักการที่
ไม่ขัดแย้งกัน คือ ให้มีการอุทธรณ์ทั้งสองฉบับ ความขัดแย้งในองค์การจึงไม่มี ไม่เข้าตามหลักการ
ของรัฐธรรมนูญ มาตรา 266

5. นายศักดิ์ เตชะชาญ ได้ให้ความเห็นในประเด็นปัญหานี้
ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตัว สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน มาตรา 124 บัญญัติ
ว่า **“ผู้ใดถูกสั่งลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้”** มาตรา 126 บัญญัติว่า **“การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ปลดออก
หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ.ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง...”** ซึ่งเป็นการ
ดำเนินการต่อจากกระบวนการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการเสร็จสมบูรณ์แล้วการพิจารณา
อุทธรณ์ของ ก.พ. เป็นการดำเนินการในชั้นการพิจารณาอุทธรณ์ ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติ

ประกอบรัฐธรรมนูญฯ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ จึงมิได้เป็นการดำเนินการที่ขัดแย้งกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด กรณีจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ที่จะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

4.2 บทวิเคราะห์เหตุผลในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้นมีผลเป็นเด็ดขาด ผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ ดังนั้น เหตุผลในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ทราบถึงที่มาของคำวินิจฉัยในเรื่องนั้น สำหรับประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่ นั้น ผู้เขียนจะได้ทำการวิเคราะห์ถึงเหตุผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ดังนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่

สำหรับในประเด็นปัญหาที่หนึ่ง นี้ ศาลรัฐธรรมนูญได้ลงมติด้วยคะแนนเสียง 9 ต่อ 5 วินิจฉัยว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ร้องเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยรัฐธรรมนูญและรัฐธรรมนูญบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ไว้ การที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามรัฐธรรมนูญมาตรา 301 วรรคหนึ่ง (3) และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 19(3) เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนแล้ววินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก.พ. ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาแก่ฐานความผิดจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นฐานความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง จากนั้นคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหากลับเข้ารับราชการตามมติของ ก.พ. ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ไม่สามารถบังคับได้ การดำเนินการของ ก.พ. และคณะรัฐมนตรีจึงขัดแย้งต่ออำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอันยุติหรือไม่นั้น เป็นการขอให้วินิจฉัยว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือไม่เพียงใด ถือได้ว่าเป็นกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ หรือเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ได้ ซึ่งทั้งเหตุผลในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมากได้ให้เหตุผลสอดคล้องกันว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนแล้ววินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก.พ. ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของ ผู้ถูกกล่าวหา แก่ฐานความผิดจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติเป็นความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง จากนั้นคณะรัฐมนตรี ได้มีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับราชการตามมติของ ก.พ. ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ ไม่สามารถบังคับได้ การดำเนินการของ ก.พ. และคณะรัฐมนตรีจึงขัดแย้งต่ออำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ถือได้ว่าเป็นกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ได้ ซึ่งผู้เขียนเห็นด้วยกับเหตุผลในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและเหตุผลในคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมากดังกล่าว นอกจากนั้น คำวินิจฉัยของศาล รัฐธรรมนูญยังได้ให้เหตุผลเพิ่มเติมว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นอันยุติหรือไม่นั้น เป็นการขอให้วินิจฉัยว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือไม่เพียงใด ถือได้ว่าเป็นกรณีมีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์การตามรัฐธรรมนูญซึ่งมีหลักการว่า ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์การตามรัฐธรรมนูญ ไม่จำเป็นต้องเป็นลักษณะของการที่องค์การตามรัฐธรรมนูญตั้งแต่สององค์กรขึ้นไปมีปัญหาได้แก่กันว่า องค์การตามรัฐธรรมนูญองค์กรหนึ่งได้ใช้อำนาจหน้าที่ ล่วงล้ำหรือกระทบกระเทือนอำนาจหน้าที่ของอีกองค์กรหนึ่ง เพียงแต่มีปัญหาว่าองค์การตามรัฐธรรมนูญองค์กรใดองค์กรหนึ่งมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือไม่เพียงใด ก็ถือว่ามีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์การตามรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว

จากการวิเคราะห์เหตุผลในคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อยพบว่า นายชุมพล ณ สงขลา, นายปรีชา เฉลิมวณิช และนายศักดิ์ เตชะชาญ ให้เหตุผลในคำวินิจฉัยส่วนตนที่คล้ายกัน โดยให้เหตุผลว่าการใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตาม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 301 (3) ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ในหมวด 4 ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง และมาตรา 91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ถือได้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ใช้อำนาจหน้าที่ตามมาตรา 301 (3) ครบถ้วนแล้ว เพราะในมาตราดังกล่าวมีบทบัญญัติต่อไปว่าการใช้อำนาจไต่สวนและวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ต้องดำเนินการไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ในกรณีนี้คือต้องดำเนินการต่อไปตามมาตรา 91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 จึงถือได้ว่าการใช้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ในกรณีนี้ครบถ้วนกระบวนการตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 บัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว โดยไม่มีองค์การตามรัฐธรรมนูญ หรือองค์กรฝ่ายบริหารอื่นใดมาโต้แย้งขัดขวางการใช้อำนาจดังกล่าว หรือมีอุปสรรคขัดข้องในการใช้อำนาจหน้าที่อย่างไร จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญแต่ประการใด เหตุผลในคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อยดังกล่าว ผู้เขียนไม่เห็นด้วยในเหตุผลที่ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 301 (3) โดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และคณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา 91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดยไม่มีองค์การตามรัฐธรรมนูญ หรือองค์กรฝ่ายบริหารอื่นใดมาโต้แย้งขัดขวางการใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามมาตรา 301 (3) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามมาตรา 91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 แต่อย่างใด จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ถือได้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ใช้อำนาจหน้าที่ครบถ้วนแล้ว จากเหตุผลดังกล่าวทำให้พิจารณาได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าว ซึ่งเป็นองค์การตามรัฐธรรมนูญจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีองค์การตามรัฐธรรมนูญ หรือองค์กรฝ่ายบริหารอื่นใดมาโต้แย้งขัดขวางการใช้อำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามมาตรา 301(3) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และตามมาตรา 91 มาตรา 92 และมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 เท่านั้น ซึ่งไม่ถูกต้องเพราะผู้เขียนเห็นด้วยกับเหตุผลของตุลาการศาล

รัฐธรรมนูญเสียงข้างมากกว่าปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. (องค์การตามรัฐธรรมนูญ) ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นในขณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ใช้ อำนาจ แต่อาจเกิดขึ้นภายหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ใช้อำนาจได้ส่วนวินิจฉัยครบถ้วน แล้ว แต่ก.พ.ซึ่งพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ส่วน วิจัย ได้แก่ฐานความผิดจากที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ได้ไต่สวน แล้ววินิจฉัยว่าผู้ถูก กล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานประพฤติชั่วอย่าง ร้ายแรง เป็นความผิดทางวินัยไม่ร้ายแรง และคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าว หากลับเข้ารับราชการตามมติของ ก.พ.ก็ส่งผลให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญของคณะกรรมการ ป.ป.ช.ไม่สามารถใช้บังคับได้ทั้ง ๆ ที่การกระทำของ ก.พ. เกิดขึ้นภายหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช.ใช้อำนาจครบถ้วนแล้วก็ตาม นอกจากนี้ ผู้เขียนยัง ไม่เห็นด้วยกับความเห็นของนายผัน จันทรปาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อยที่ได้ให้ ความเห็นในประเด็นนี้ไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตนสั้น ๆ ว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มีหลักการที่ไม่ขัดแย้งกันคือให้มีการอุทธรณ์ทั้งสองฉบับ ความขัดแย้งในองค์การจึงไม่มี ไม่เข้าตามหลักการของ รัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ตามความเห็นของนายผัน จันทรปาน ดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่าถึงแม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ ทุจริต พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.2535 มีหลักการให้มีการ อุทธรณ์ทั้งสองฉบับก็ไม่ได้หมายความว่ากฎหมายทั้งสองฉบับไม่ได้มีหลักการที่ขัดแย้งกันดังที่ได้ เกิดเป็นประเด็นปัญหานี้ขึ้นจากการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ. แต่อย่างไรก็ตาม นายกระมล ทองธรรมชาติ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อย ได้ให้ความเห็นในประเด็นนี้ไว้ในคำวินิจฉัย ส่วนตนสรุปได้ว่า กรณีตามคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มิได้เกิดจากการโต้แย้งอำนาจหน้าที่ ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยองค์การตามรัฐธรรมนูญอื่นแต่อย่างใด แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจาก ความไม่ชัดเจนของมาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ที่ทำให้เกิดความเข้าใจแตกต่างกันเกี่ยวกับความหมายของสิทธิ อุทธรณ์ของผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษโดยผู้บังคับบัญชาตามการชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. และขอบเขตอำนาจหน้าที่ขององค์กรที่รับอุทธรณ์ว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าผู้ถูกลงโทษทางวินัยมีสิทธิอุทธรณ์ได้เฉพาะ "ดุลพินิจการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา" คืออุทธรณ์ได้เฉพาะระดับโทษ ส่วนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) มีความเห็นตาม ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ข้าราชการที่ถูกลงโทษทางวินัยตามกระบวนการที่ กำหนดไว้ในมาตรา 92 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ

ปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มีสิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษได้ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกลงโทษนั้น ๆ ได้ เพราะพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 96 มิได้จำกัดอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ขององค์กรผู้รับอุทธรณ์ไว้แต่อย่างใด ซึ่งผู้เขียนเห็นด้วยกับความเห็นของนายกระมล ทองธรรมชาติ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เสียงข้างน้อยซึ่งให้ความเห็นว่า มาตรา 96 ของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 บัญญัติรับรองให้ผู้ถูกลงโทษมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ดุลพินิจใจการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาไว้ด้วยข้อความที่ไม่ชัดเจน

จากการวิเคราะห์เหตุผลในคำวินิจฉัยของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมีข้อน่าสังเกตว่า ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างมากจำนวน 9 คน ที่วินิจฉัยว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ได้ มีตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เพียง 5 คน เท่านั้นที่ให้เหตุผลประกอบความเห็นในคำวินิจฉัยส่วนตน ส่วนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอีก 4 คน ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็นในประเด็นปัญหาดังกล่าวไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตน แต่ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญเสียงข้างน้อยจำนวน 5 คน ที่วินิจฉัยว่าศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 นั้น ได้ให้เหตุผลประกอบความเห็นในประเด็นปัญหาดังกล่าวไว้ในคำวินิจฉัยส่วนตน ทั้ง 5 คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่หนึ่ง : สรุปผลคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญในประเด็นปัญหาว่าศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 266 ได้หรือไม่

คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ	ประเด็นปัญหา : ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญมาตรา 266 ได้หรือไม่
คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
พลโท จุล อติเรก	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย จิระ บุญพจนสุนทร	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย มงคล สระฐานิ	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย สุจิต บุญบงการ	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย สุจินดา ยงสุนทร	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแต่ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบ
นาย สุวิทย์ ธีรพงษ์	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแต่ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบ
นาย อนันต์ เกตุวงศ์	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแต่ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบ
นาย อมร รักษาสัตย์	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย อูระ หวังอ้อมกลาง	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแต่ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบ
นาย กระมล ทองธรรมชาติ	ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย จุมพล ณ สงขลา	ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย ปรีชา เฉลิมวณิชย์	ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย ผัน จันทรปาน	ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
นาย ศักดิ์ เตชชาชาญ	ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ
สรุป	มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ 5 มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแต่ไม่ได้ให้เหตุผลประกอบ 4 ไม่มีอำนาจรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยและให้เหตุผลประกอบ 5